

Ines Hasenöhr

Thượng Đế, không phải loại hàng xa xỉ, mà ở vị trí cao nhất trong tháp nhu cầu của con người.

Điệp khúc trong một bài hát “Chỉ có cuộc sống xa xỉ mới giải cứu thực sự cho chúng ta: sự xa hoa như những viên thuốc vitamin” đã từng là khẩu hiệu của tôi thời thanh niên. Tôi thực sự muốn trở thành người phụ nữ thành đạt trong công việc như các bạn nhìn thấy trên các tạp chí và quảng cáo, vội vàng đi từ cuộc hẹn công việc này đến cuộc hẹn công việc khác, mang theo bên mình chiếc điện thoại di động, một cặp tài liệu và luôn liếc mắt rất căng thẳng vào chiếc đồng hồ trên tay. Với hình ảnh này trong đầu, tôi đã khởi nghiệp ở độ tuổi 26. Mục tiêu

của cuộc đời tôi hoàn toàn thiên về vật chất. Tôi đã có thể hát trong giàn đồng ca cùng Madonna “Tôi là cô gái vật chất sống trong thế giới vật chất”. Những mục tiêu khao khát của tôi càng trở nên xa xỉ hơn. Rốt cuộc là chúng tôi chỉ gặp gỡ tại những quán café ở Munich, mặc quần áo thiết kế với vẻ bề ngoài sành điệu và nụ cười sang trọng. Còn nữa, tôi muốn có mọi thứ, nên tôi thực sự rất chặt chẽ trong chi tiêu. Nhưng mặc dù đã thành đạt trong công việc và cũng đã có thể chi trả được nhiều hơn, tôi dần dần nhận ra mình sẽ không bao giờ đạt được sự thỏa mãn và hạnh phúc theo cách này. Vì vậy tôi bắt đầu đi tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi “Vậy ý nghĩa của cuộc sống trên Trái đất này là gì? Tôi có trách nhiệm phải làm những gì ở đây?”

Sau khi nỗ lực không ngừng về những lần tự mình gợi ý, suy nghĩ tích cực và đã phân loại những mục tiêu bí mật, cuối cùng tôi tình cờ biết được một viên ngọc quý thông qua mẹ tôi: đó là lời dạy của Bruno Gröning. Tôi đã hiểu ra nhiều điều trong tuần lễ thanh niên

tại Berlin. Chính ở nơi đó, Bruno Gröning giản dị đã làm lu mờ những thứ tưởng chừng quan trọng nhất trên thế giới này: tiền, quyền lực và danh tiếng. Qua Ông, tôi học được trên đỉnh của tháp nhu cầu mà người ta dạy chúng ta ở trường là Thượng Đế chứ không phải những thứ xa xỉ.

Thượng Đế là nguồn gốc của tất cả mọi sự cố gắng. Thông qua Einstellen và những buổi sinh hoạt cộng đồng, tôi được phép nhận ra điều này mới chính là ý nghĩa đích thực của đời mình. Theo tự nhiên, tôi tiếp tục công việc của mình. Tôi có một công việc lương cao, đầy trách nhiệm mà tôi rất thích, và tôi vui vì những thứ mà mình có thể mua được. Cuộc sống của tôi đã có sự cân bằng về vật chất và tinh thần; như Bruno Gröning đã nói “với đôi chân trên mặt đất và cái đầu trên mây”. Con người tôi, nơi trước đây trống rỗng và đầy tham vọng thì ngày nay được thay vào đó là hạnh phúc và tài sản tinh thần - và tôi có cảm nhận nó sẽ không ngừng phát triển.